

10de JAARGANG, NR. 179
28 MEI 2012

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
5 BOEKBESPREKING
6 PLATENRECENSIES
 Toots Thielemans, Deborah Brown,
 Wes Montgomery, Nico Huijbregts,
 Marzio Scholten, Paul van Kemenade
 Matt Wilson, Matthias Bröde,
 Ritmo Natural e.a.
15 CONCERTVERSLAGEN
 Yuri Honing, Tuck & Patti.
EN VERDER:
18 Lex Lammen over The Millers
20 Open brief Rotterdamse jazz

JAZZFLITS 180
 staat 18 juni op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**HAN BENNINK TOT RIDDER
 GESLAGEN**

Slagwerker Han Bennink is 13 mei in Heerenveen tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau benoemd. De versierselen werden hem opgespeld door mevrouw H.R. Oosterop-van Leussen, burgemeester van de gemeente Graft-De Rijk.

Han Bennink, die op dinsdag 17 april zijn zeventigste verjaardag vierde, werd tot ridder geslagen vanwege 'zijn bijzondere en omvangrijke verdiensten als beeldend kunstenaar en slagwerker'. De nietsvermoedende Bennink was in Heerenveen om de afsluiting van zijn tentoonstelling 'Bennink - Beats - Belvédère' muzikaal luister bij te zetten. Op die tentoonstelling in Museum Belvédère was sinds zaterdag 25 februari zijn beeldende kunst te zien.

Eerder werd Han Bennink bekroond met de Wessel Ilcken Prijs (1967), Bird Award (1985), Max Reneman Prijs (1994, voor beeldend werk) en de European Jazz Award (2008).

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt twintig keer per jaar. Met uitzondering van de zomermaanden juni, juli en augustus is dat twee keer per maand. In de zomer nemen we altijd wat gas terug en verschijnt Jazzflits maar eens per maand. Vanaf september (Jazzflits nummer 183) pakken we de tweewekelijkse draad weer op.

●
ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

CONCERT

CANDY DULFER ALS GAST BIJ MARCUS MILLER

Het concert van bassist Marcus Miller op 8 mei in het hoofdstedelijke Paradiso was in een woord geweldig. Miller deed Amsterdam aan om zijn nieuwe cd 'Renaissance' te promoten. Tijdens de toegift werden de toehoorders verrast met een gastoptreden van saxofoniste Candy Dulfer.

Tekst en foto: Joke Schot

NIEUWS

Floriaan Wempe. (Foto: M.J. Rieder)

Debuut-cd Floriaan Wempe in september uit

De eerste cd van saxofonist Floriaan Wempe verschijnt in september bij Challenge records. Ter promotie van 'Flo's Flow' gaat de saxofonist vanaf de eerste week van oktober op tournee met drummer Willie Jones III, toetsenist Karel Boehlee en bassist Jos Machtel. Het Floriaan Wempe Kwartet is geselecteerd voor een showcase tijdens de Jazzdag op 22 juni in Rotterdam. Daar zal de groep, met Joost van Schaik op drums, werk van de debuut-cd spelen.

Muziek Marc Mommaas inspireert Canadese dichter

'It's the tone, not the kick.' Aldus de Canadese dichter Stephen Bett in zijn gedicht 'Marc Mommaas'. Niet alleen de muziek van de in Amerika woonachtige Nederlandse saxofonist Marc Mommaas inspireerde hem, maar ook die van onder anderen gitarist Bill Frisell, pianist Brad Mehldau, gitarist Pat Metheny en trompettist Miles Davis. In totaal 76 gedichten schreef Bett voor zijn nieuwe bundel 'Sound Off: a book of jazz'. "Each poem 'riffing' on the music of contemporary jazz musicians — no jazz expertise required by reader", aldus Bett. Hier leest Bett een aantal gedichten voor: <http://stephenbett.com/sound-off.shtml>

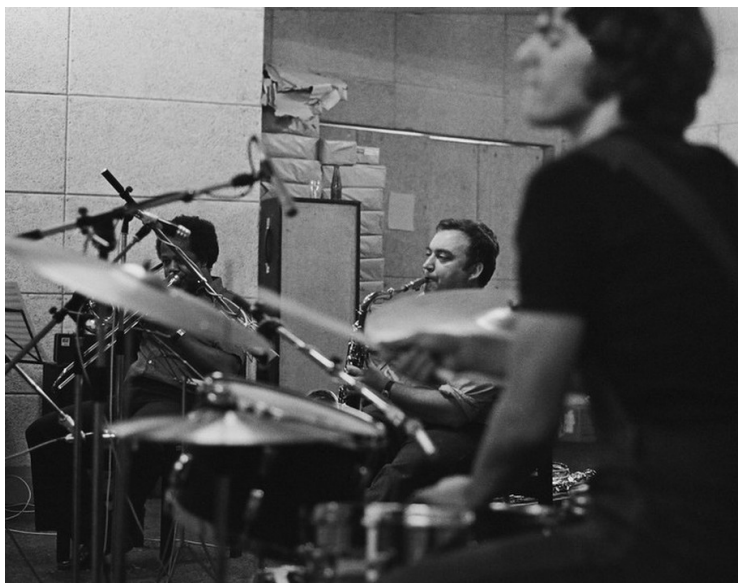

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

PLATEN

ALBUM GIJS HENDRIKS 35 JAAR NA OPNAME GEPRESENTEERD

Tijdens een concert van het Gijs Hendriks/Michael Baird Reunion Quartet is op 18 mei in het Muziekhuis (Utrecht) het album 'On The Way' van het Gijs Hendriks Quartet gepresenteerd. Dat is bijna 35 jaar na de opnames. Saxofonist Hendriks speelt op de plaat met onder anderen pianist Siegfried Kessler, bassist Bert van Erk, multi-instrumentalist Michael Baird en als gasten trombonist Slide Hampton en trompettist Sonny Grey. De opnames, bedoeld voor een dubbel-lp, werden vanwege juridische problemen nooit eerder uitgebracht. De foto (met v.l.n.r. Hampton, Hendriks en Baird) werd in 1977 in de studio gemaakt.

PODIA

JOHN COLTRANE FESTIVAL ZET 25-JARIG BESTAAN JAZZ AT LINCOLN CENTER LUISTER BIJ

Jazz at Lincoln Center in New York bestaat 25 jaar. Daar wordt het komende seizoen onder meer bij stilgestaan met een concert door zanger Bobby McFerrin, een heropvoering van 'Blood On The Fields' van Wynton Marsalis, en een John Coltrane Festival met pianist McCoy Tyner en saxofonist Joshua Redman.

Wat in 1987 begon als een zomerreeks met drie jazzconcerten, is uitgegroeid tot een miljoenenbusiness op een prestigieuze locatie in 's werelds jazzhoofdstad New York. Wynton Marsalis, Albert Murray en Stanley Crouch konden indertijd op nogal wat weerstand rekenen. Ze werden vanwege hun muzikaal terugrijpen op het verleden menigmaal heftig bekritiseerd. Tegenwoordig behoort Jazz at Lincoln Center (JALC) tot de top van de culturele instellingen in de VS. Voor de huidige locatie werd in 2004 een investering van 131 miljoen dollar gedaan. Het complex bevat meerdere concertzalen. Het jaarlijks budget bedraagt zo'n 40 miljoen dollar. Daarvoor worden duizenden concerten georganiseerd, maar ook festivals en educatieve activiteiten. Verder beschikt het instituut over een opname- en een radiostudio. Tevens heeft de organisatie een eigen orkest: het Jazz at Lincoln Center Orchestra, dat wordt geleid door Wynton Marsalis, die eveneens artistiek directeur van JALC is.

NIEUWS

Deelnemers Dutch Jazz Competition 2012 bekend

Kapok, het Maarten Hogenhuis Quartet, Laura Polence Project, het Michiel Stekelenburg Quartet en het Sebastiaan van Bavel Trio zijn geselecteerd voor de eerste voorronde van de Dutch Jazz Competition 2012. Die is op 24 mei in Bird, Rotterdam. Aan de tweede voorronde, op 14 juni in het Bimhuis in Amsterdam, doen Kentura's Kitchen, VinnieVibes, Han Litz Group, Larchey Zore and his Cheerful Cheerfuls en het Hüseyin Badilli Quintet mee. De selectie is gemaakt door een jury bestaande uit Susanna von Canon (management Eric Vloeimans), Bart Wirtz (saxofonist) en Frank van Berkel (programmeur Jazz International). Zij deden dit 'geblinddoekt', dus uitsluitend op basis van de ingezonden opnames en zonder informatie over de identiteit van de groepen en musici.

Na afloop van de laatste halve finale wordt de winnaar van prijs voor Beste Solist Dutch Jazz Competition 2012 bekend gemaakt. Vier groepen gaan door naar de finale op zaterdag 30 juni in Lantaren/Venster Rotterdam. De tweejaarlijkse Dutch Jazz Competition is een vooraanstaand landelijke concours. Eerdere edities werden gewonnen door onder anderen Fransz von Chossy (2006), The Blazin' Quartet (2008) en het Castel/van Damme Quartet (2012).

Edison Jazz Oeuvreprijs voor Dee Dee Bridgewater

De Edison Jazz Oeuvreprijs is dit jaar toegekend aan Dee Dee Bridgewater. Op 28 november neemt de 61-jarige zangeres de prijs hoogstpersoonlijk in Muziekgebouw Eindhoven in ontvangst. Dat doet ze tijdens de Edison Jazz/Worlduitreiking aldaar. Na de prijsuitreiking treedt Bridgewater op met het Metropole Orkest.

Gentse festival Jazz in 't Park weer vier dagen aaneensluitend

De 19de editie van het Gentse festival Jazz in 't Park duurt weer vier aaneensluitende dagen. Vorig jaar werd het aanbod nog over twee weekeinden gespreid. Tijdens de komende editie, van 6 tot en met 9 september 2012, treden dertien Belgische groepen op, zowel gearriveerde musici als aanstormend talent. Het festival is gratis toegankelijk. Plaats van handeling is het Zuidpark Gent. De programmering wordt later bekendgemaakt.

PODIA VERVOLG

Bongomatik gaf in De Doelen het laatste Jazz Impuls-concert. (Foto: Jens Kerkhoff)

CONCERTREEKS JAZZ IMPULS VERLEDEN TIJD NA BIJNA DUIZEND CONCERTEN

Het zijn er net geen duizend geworden, het aantal concerten dat acht seizoenen onder de vlag van Jazz Impuls in de theaters werd gegeven. Op 18 mei is de reeks na 997 concerten in Rotterdam beëindigd. Het laatste concert werd in De Doelen door Bongomatik gegeven.

In acht seizoenen, met gemiddeld zo'n 130 concerten, werden vele honderden musici in het theatercircuit geïntroduceerd. Dat gebeurde veelal via zogeheten dubbelconcerten. Daarin speelt voor de pauze een andere groep dan na de pauze. Jazz Impuls hoopte via de theaters een nieuw jazzpubliek te kunnen aanboren. "Slinkende subsidiemogelijkheden voor ons en voor theaters maken dat er hoegenaamd geen jazz meer op deze podia wordt geboekt. Een groot publiek zal nu geen kennis meer nemen van het opzienbarende talent dat Nederland in deze muzieksoort ontwikkelt", aldus initiator en voorzitter van de Stichting Jazz Impuls Bob Hagen in een laatste persbericht. Hagen werd in 2007 voor zijn initiatief bekroond met de Jazz Industry Achievement Award van Buma Cultuur.

JAZZFESTIVAL EPE ZOEKT AMBASSADEURS

Het festival Jazz Comes To Town Epe zoekt ambassadeurs die helpen bij de fondsenwerving. "Nee, het zijn geen sponsors. Het moet een club van mensen worden die ons op de achtergrond steunt", aldus festivalvoorzitter Jeroen Velders op 9 mei in De Stentor.

Velders: "We zijn vooral afhankelijk van de geldstromen van derden. Onze enige eigen inkomstenbron is de horeca. Maar de inkomsten daarvan zijn sterk afhankelijk van het weer." Sponsors zijn in deze economisch slechte tijden echter terughoudend: "We zoeken daarom jazzliefhebbers die zich structureel (als ambassadeur, red.) aan de stichting willen verbinden." Jazz Comes To Town start dit jaar op 7 juli. Elke daarop volgende zaterdag (tot en met 4 augustus) staan steeds twee gratis optredens gepland. Onder anderen zangeres Chris Peeters, Sensuàl, pianist Martijn Schok en saxofonist Hans Dulfer treden op. (<http://www.jazz-epe.nl>)

NIEUWS

Clark Terry maakt cd-opname op ziekbed

Na lang aandringen heeft drummer Terri Lyne Carrington trompettist Clark Terry bereid gevonden om op 24 mei een bijdrage aan haar nieuwe cd te leveren. Terry's benen zijn dit jaar geamputeerd en hij is in slechte conditie. Carrington was echter al blij met een paar noten. De opnames zijn bij Clark Terry thuis gemaakt. Terri Lyne Carrington gebruikt de trompetbijdrage in een aantal Duke Ellington-stukken. Terry speelde enige jaren in zijn orkest.

Ivors Jazz Award voor Stan Tracey

De Britse pianist en componist Stan Tracey heeft in Londen de eerste Ivors Jazz Award gekregen. De Awards werden 17 mei in diverse categorieën voor de 57ste keer uitgereikt. De categorie jazz was dit jaar voor het eerst opgenomen. Met de Ivors worden 'outstanding' Britse songwriters en componisten bekroond.

Toots Thielemans speelt in rolstoel

Toots Thielemans heeft zondagavond 20 mei een concert gespeeld vanuit een rolstoel. Volgens fans had hij eerder in de week zijn voet gebroken. Thielemans zelf hield het op een 'verstuikingske'. Het concert maakte deel uit van de tournee die Thielemans vanwege zijn negentigste verjaardag in zijn geboorteland maakt.

Stephanie Trick wint Kobe Jazz Street Award 2012

De Amerikaanse jazzpianiste Stephanie Trick heeft 20 mei de Kobe Jazz Street Award gewonnen. De prijs wordt jaarlijks uitgereikt tijdens het Breda Jazz Festival. Trick mag dit najaar op het festival in de Japanse stad Kobe optreden.

Rotterdamse jazz op barricades voor gemeentelijke subsidie

Zie de brief van de sector op pagina 20.

OVERLEDEN

Jimmy Bond, 26 april 2012 (79)

Amerikaans bassist. Overleden in Los Angeles, geboren in Philadelphia. Bond was in september 1955 met het kwartet van trompettist Chet Baker in Nederland (zie de cd Chet Baker: 'Indian Summer' (NJA 0701). Hij vestigde zich eind jaren vijftig in Los Angeles. Bond maakte opnamen met pianist Elmo Hope, saxofonist Art Pepper en het orkest van Gerald Wilson.

Lees Jazzflits op uw iPad

PODIA VERVOLG

De presentatie van het programma van Jazzin' The Hague op 28 maart door Sjaak Bral (links) en Peter Beets. (Foto: Tom Beetz)

FESTIVAL JAZZIN' THE HAGUE GAAT NIET DOOR

Het festival Jazzin' The Hague gaat niet door. Dat maakte de organisatie op 16 mei bekend. De eerste editie zou op 1 en 2 juni in het World Forum plaatsvinden, maar de 'zeer tegenvallende kaartverkoop' maakt dat doorgaan onverantwoord.

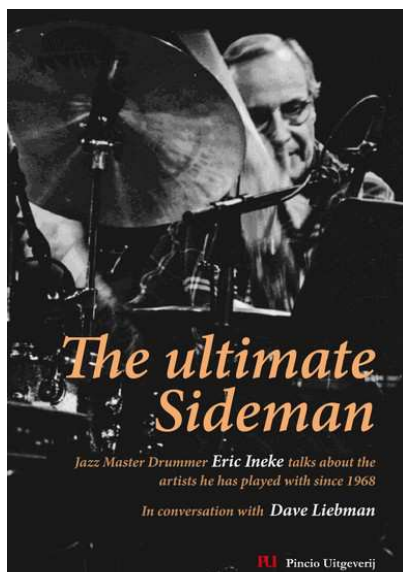
Jazzin' The Hague werd in het afgelopen jaar ontwikkeld door A&A Concerts. Dit gebeurde in samenwerking met een aantal Haagse partijen die de 36-jarige traditie van jazz in het World Forum (voorheen Haags Congresgebouw) wilden voortzetten na het vertrek van North Sea Jazz naar Rotterdam en het faillissement van The Hague Jazz in 2011. Ondanks de vele positieve berichten in de media over het initiatief, uitgebreide marketing-inspanningen en de komst van onder anderen trompettist Roy Hargrove (Artist In Residence), het Rosenberg Trio, Eric Vloei-mans Gatecrash, Kim Hoorweg & The Houdini's, zangeres Roberta Gambarini, het Curtis Fuller Quintet, New Cool Collective Big Band en het Jazzorchester of the Concertgebouw, is het niet gelukt om voldoende kaarten te verkopen.

Arwin Touw, woordvoerder namens de organisatie: "Met veel positieve energie, hebben we een fantastisch programma met nationale en internationale artiesten in elkaar kunnen zetten en waren alle betrokkenen bij dit grote project enthousiast bezig om een onvergetelijke eerste editie van de grond te krijgen. Ook was er veel aandacht voor jong talent en waren Haagse partijen als het Koninklijk Conservatorium, Het Koorenhuis en Stichting Prospero nauw verbonden aan het festival. Met pijn in het hart moeten wij helaas constateren dat het publiek het massaal heeft laten afweten en dat de basis voor een jazzfestival in Den Haag blijikbaar is verdwenen."

Pianist Peter Beets was een van de initiatiefnemers van het festival en ook bij de programmering betrokken. In het nieuwste nummer van 'De nieuwe K', het blad van de Hogeschool der Kunsten Den Haag, heeft hij er nog alle vertrouwen in: "Iedereen vindt het te gek dan na alle debacles rondom The Hague Jazz weer iets moois in Den Haag staat. Het kriebelt weer, net als vroeger als het North Sea Jazz Festival zijn namen bekend maakte. Er is voor elk wat wils. Zowel de echte jazzliefhebber als de minder ervaren bezoeker komt aan zijn trekken."

JAZZ OP PAPIER

EEN BEGELEIDER PUR SANG

Eric Ineke en Dave Liebman. The Ultimate Sideman.

Zoetermeer : Pincio Uitgeverij, 2012.
224 pag. : ill. ; 21 cm.
ISBN 978-94-90532-04-8 ing.
Prijs 15 euro (handverkoop) of 17,95
euro (incl. verzendkosten) via rek.
811885992 t.n.v. GBV Producties
Zoetermeer.

Een Engels woordenboek geeft voor 'ultimate' als een van de betekenissen: the best possible example of a particular thing. Het is de karakteristiek die de Amerikaanse tenorist-fluitist David Liebman geeft van drummer Eric Ineke. De hierboven gegeven titel benadert het begrip mijns inziens het beste. Volgens de aankondiging hadden zij met hun tweeën een boek geschreven, maar elks aandeel bleef wat vaag, evenals de vraag hoe zij elkaar voor dit project gevonden hebben. Dit laatste blijft, ook na kennisname, nog wat in de lucht hangen, maar de opzet is duidelijk. Ineke heeft, daarbij vooral uit zijn geheugen puttend, zijn herinneringen opgeschreven aan een kleine honderd musici die hij gedurende zo'n veertig jaar heeft begeleid. Hij deelde ze in naar instrument: de tenorsaxofonisten, twintig in getal, voorop, en eindigde met een paar zangeressen en arrangeur Jerry van Rooyen. Liebman las ze en lichtte er uitspraken uit die hij in een serie nabesprekingen aan Ineke voorlegde. De elkaar afwisselende memoires en commentaren vormen samen het uit twaalf hoofdstukken bestaande boek.

Inekes observaties verlopen doorgaans volgens eenzelfde stramien: hij bewondert de speler, beluistert, als hij de kans krijgt, diens platen, is bij de aanvang van een optreden wel wat nerveus, volgt de gegeven aanwijzingen op – ik leerde 'to loosen up' – tot tevredenheid van de speler, die hem dan later vraagt hem nog eens te begeleiden. Volgt een korte beschrijving van mans karakter.

Een enkele maal zijn de verhalen iets langer, zoals bij de gitaristen Jimmy Raney en René Thomas, of kleurrijker, zoals bij Dorothy Donegan, maar dat is bij haar geen wonder. Aardig is de passage over pianist Wolfert Brederode, student aan het Koninklijk Conservatorium van Den Haag, waar hij les geeft. Na verloop van tijd belandde Ineke in diens kwintet, waarvan hij zelfs co-leader werd. Een nuttig avontuur, maar uiteindelijk hervond Ineke toch de stijl van zijn wortels en verliet de band: "things were getting too much rubato and too much eighth no-tey for my own taste."

In de gesprekken met Liebman is deze degene die het meest aan het woord is; hij stelt nadere vragen en put zich uit in verfijningen. Ineke kan die alleen maar beamen of herhaalt zichzelf (zie het gedeelte over trombonisten). En de opgeroepen detailkwesties blijven veelal onaangeroerd.

Het boek is in het Engels geschreven en dat heeft zijn nadeel. Tientallen spelfouten ontsieren de tekst: were/where, forward/forward, then/than, dissappointed; 's nachts doorspelen tot 4 uur p.m. lijkt me wat lang, French horn zal English horn moeten zijn (althobo). De naam van Humphrey Lyttelton wordt weer eens verbasterd – Lyttelton zou er niet meer van opkijken.

Er is gelukkig een register. Maar als op pagina 11 Liebman het heeft over Riel en Oxley, bedoelt hij Alex resp. Tony. En 'Tony' op dezelfde bladzijde is Tony Williams. We vinden ze niet als zodanig terug. Vijftig kiekjes van groepen, waarin Ineke 'sideman' is, verluchtigen de tekst.

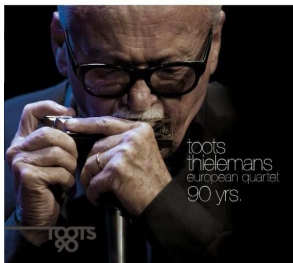
Van buiten oogt het boek beter dan de inhoud waarmaakt. Op een verstevigd omslag zien we een glansfoto van Ineke achter de potten en pannen, een foto die doorloopt naar het achterplat, met daarop de naam van de fotograaf: Geneviève Ruocco. Op de kwaliteit van het papier is bepaald niet beknibbeld. Integendeel; als het boek niet was ingenaaid, maar geplakt, was het binnen de kortste keren uiteengespat.

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

TOOTS THIELEMANS EUROPEAN QUARTET 90 yrs.

Challenge

Bezetting:

Toots Thielemans (hca),
Karel Boehlee (p),
Hein Van de Geyn (b),
Hans van Oosterhout (d).

SIMON NABATOV Spinning Songs of Herbie Nichols Leo Records

(www.leorecords.com)

Bezetting:

Simon Nabatov (p).

Toots Thielemans bereikte op 29 april 2012 de respectabele leeftijd van 90 jaar en dat wordt groots gevierd. De gebeurtenissen rond zijn verjaardag worden in grafische uitingen zelfs voorzien van een speciaal ontworpen logo. Er is ook een speciale website aan de festiviteiten gewijd en er komt in het najaar een expositie over het leven en werk van Toots in Brussel, zijn geboorteplaats. Natuurlijk is er een reeks concerten. Eigenlijk is het raar dat deze 'oudere meneer met zijn 'broodje' meestal bij zijn voornaam wordt genoemd. Dat komt natuurlijk omdat hij voor zijn publiek een lieve grootvader is.

'90 yrs.' is een vervolg is op 'European Quartet Live', dat uitkwam in 2010. De bezettingen zijn gelijk en de muziek werd geselecteerd uit live-opnamen die gemaakt zijn in de periode 2006-2008. Het album is luxe uitgevoerd en bestaat uit een boekje met foto's van Jos Knaepen en een tekst van bassist Hein Van de Geyn, die hij schreef in zijn huidige woonplaats in Zuid-Afrika.

Drie composities zijn van Toots: 'Waltz for Sonny', 'The Dragon' en het ontroerende 'Old Friend'. De timing en het gevoel voor melodie van Toots zijn legendarisch en van hoge kwaliteit. Hij speelt onverstoort en neemt de tijd voor zijn improvisaties, maar als hij even niet speelt blijft er nog altijd een uiterst krachtig trio over. De bijgeleverde bonus dvd moet niet gezien worden als een volwaardige video. Het zijn zes concertopnamen van wisselende kwaliteit, maar het audiogedeelte van dit album verdient niets dan lof. In België is Toots absoluut een held. En in Nederland eigenlijk ook!

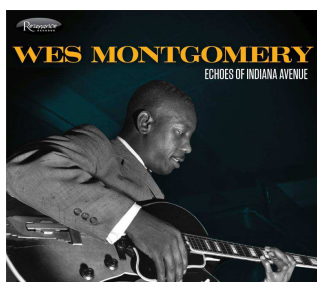
Peter J. Kortens

In het rijtje pianisten die hun hart hebben verpand aan de muziek van Herbie Nichols voegt Simon Nabatov zich nu ook toe. Op 'Spinning Songs of Herbie Nichols' gaat hij aan de slag met acht stukken van een van de meest onderschatte componisten uit de jazzgeschiedenis. Het bijzondere is dat de Rus uit Keulen erin slaagt om trouw te blijven aan de geest van de composities, maar er toch zijn eigen stempel op te drukken. Daartoe past hij op ieder nummer een ander procedé toe. Zo speelt hij 'Lady Sings the Blues' (misschien wel Nichols' bekendste) uiterst intiem, en met een soort abstractie van het bluesgevoel. 'Blue Chopsticks' krijgt een geestige interpretatie doordat Nabatov het combineert met 'Chopsticks', een beroemd oefenstukje voor piano-novices uit de Engelstalige wereld. Het is het enige stuk op de cd waar even de geest van Misha Mengelberg rondwaart – die andere beroemde Nichols-liefhebber. Want de klankwereld van de Rus verschilt bijna van dag en nacht met die van de Nederlander. Nabatov is, anders dan Misha, een klavierleeuw – al stelt hij zijn virtuositeit altijd ten dienste van de muziek. De wervelende omspelings van het thema van '2300 Skiddoo' zijn er een prachtig voorbeeld van. Dat Nabatov bovendien de jazzgeschiedenis van binnen en van buiten kent, horen we in de stukjes stride die her en der langskomen, maar ook in het Cecil Taylor-achtige arpeggio-spervuur dat hij bij tijd en wijle ontkeent. Maar hoe hij de composities ook naar zijn hand zet, Nichols blijft overeind, en dan horen we eens te meer hoe prachtig diens muziek is.

Herman te Loo

Maak kennis met S. Nabatov; klik hier: <http://bit.ly/J7ZNzL>

WES MONTGOMERY
Echoes of Indiana Avenue
Resonance Records

Bezetting:

Wes Montgomery (g),
 Buddy Montgomery,
 Earl Van Riper,
 Melvin Rhyne (p),
 Melvin Rhyne (org),
 Monk Montgomery,
 Mingo Jones (b),
 Sonny Johnson,
 Paul Parker (d).

Bekijk een video over de cd:

<http://bit.ly/wQWJnw>

DEBORAH BROWN
All Too Soon
Eigen beheer

Bezetting:

Deborah Brown (voc),
 Rodolpho Ferreira Neves (tp),
 Bobby Watson (as),
 Sjoerd Dijkhuizen (ts),
 Rob van Bavel (p),
 Marius Beets (b),
 Eric Ineke (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

'Echoes of Indiana Avenue' is de eerste nieuwe plaat van Wes Montgomery in 25 jaar – en, gezien de (terechte) reputatie van de gitarist, is dat een hele gebeurtenis. Het gaat hier zelfs bijna om een echt album, en niet om wat je meestal krijgt in zulke gevallen: een bijeengeplakt verhaal van verworpen restjes, alternatieve 'takes' en familiefeestopnames, nauwelijks gedocumenteerd en slecht klinkend. Montgomery verdient beter, en heeft dat gelukkig ook gekregen.

Van de negen tracks hebben er vier echte studiokwaliteit – waarschijnlijk waren ze ooit als demo bedoeld – en de vijf andere zijn heel aanvaardbare live-opnames. De uitgave is prachtig, met bijdragen in het boekje van producers Michael Cuscuna en Bill Milkowski, jazzhistorici Dan Morgenstern en David Baker, en medemusici Monk en Buddy Montgomery (broers ván) en Pat Martino. Je zou er zelfs bijna de muziek bij vergeten. Dit zijn de allereerste bekende opnames van Wes, uit 1957 - '58. Nog vóór zijn officiële debuutplaat dus, maar geen nood: Wes (de eerste Wes, Bopwes, de niet-commerciële) had toen al álles in huis waarvoor je van hem moet houden. Er zijn, anderzijds, ook geen grote verrassingen of onthullingen: hij speelde toen al zoals de wereld hem enkele jaren later heeft leren kennen: vloeiend, geïnspireerd, feilloos (het zijn in de eerste plaats zijn broers die het thema van 'Straight, No Chaser' charmant verprutsen!), en smaakvol (hoewel de laatste track, 'After Hours Blues' vooral anekdotisch interessant is).

Misschien is juist het feit dat 'Echoes of Indiana Avenue' zo naadloos past in de discografie van Wes de hoofdreden om éérst te zorgen dat je 'Full House' in huis haalt, of 'The Incredible Jazz Guitar', of 'Smokin' At The Half Note' – kwestie van een evenwichtige discografie uit te bouwen. Anderzijds: opnames als deze moeten uitgebracht worden, en zo'n mooi boekje verdient het om gemaakt en gelezen te worden. Zijn dat uiteindelijk ook geen goede redenen om een cd aan te schaffen?

Arne Van Coillie

Na 'For The Love of Ivie: A Tribute to Ivie Anderson' (uit 2008) is 'All Too Soon' de tweede cd van zangeres Deborah Brown met de JazzXpress. De plaat werd in Kansas City opgenomen met altsaxofonist Bobby Watson als gast. Hij voegt een felle 'bite' en een eigen geluid toe aan het kwintet van drummer Eric Ineke. Voor de cd koos Deborah Brown oude en nieuwe composities. Andermaal enkele stukken uit het Ellington-repertoire, maar ook 'Evening' van Harry White, die graag door 'hi-de-ho man' Cab Calloway werd gezongen. 'Light in your Eyes' van de in 2008 overleden Belgische gitarist Pierre van Dormael is een van de actuele stukken. Sluitstuk is 'Hard to Say Goodbye' van Toots Thielemans. Brown heeft er zelf een tekst op geschreven.

In 'All Too Soon', van de Duke, blazen de beide saxofonisten een mooie intro en zingt Deborah Carter heel even met een schorre Billie Holiday-stem uit de late jaren vijftig. Met haar heldere stem zingt ze vervolgens zonder problemen de hoogte in, wat door veel zangeressen nog wel eens wordt ontweken. Scattend zeilt ze heel smaakvol door twee, drie akkoorden. Een bijzondere opname is 'The Peacocks' van Jimmy Rowles, op een tekst van zangeres Norma Winstone. In zijn algemeenheid kun je zeggen dat het repertoire voor deze cd met zorg is gekozen en dat het fris en intrigerend wordt gezongen.

Hessel Fluitman

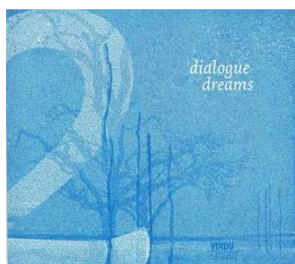
VERVOLG CD-RECENSIES

NICO HUIJBREGTS

Dialogue Dreams

Vindu Music

(distributie: www.toondist.nl)

Bezetting:

Nico Huijbregts (p)
+ Simin Tander (voc),
Mete Erker (ts),
Laia Genc (p),
Bram Stadhouders,
Jasper Stadhouders (g),
Dion Nijland (b).

Voor zijn nieuwe (dubbel)album 'Dialogue Dreams' dook pianist Nico Huijbregts de studio in met zes duopartners. Het uitgangspunt was simpel: ontmoetingen zonder enige afspraak. Het resultaat is verbluffend: sprankelende improvisaties. Met zijn muzikale gesprekspartners bestrijkt de Nijmegenaar een heel scala aan emoties en stemmingen. Met saxofonist Mete Erker zoekt hij de lyriek op. 'Tooting Tube Lullaby' levert met z'n sublieme melodielijn een hoogtepunt op. Je kunt je nauwelijks voorstellen dat er hier puur wordt geïmproviseerd. Ook Bram Stadhouders levert fraaie klanken. Zijn akoestische gitaar hobbelt met Huijbregts mee in 'Tuktuk Touring Tune', dat speelt en geestig is. Brams broer Jasper is er voor de experimentele klanken. Soms horen we daarbij schraapgeluiden en sobere noten à la Derek Bailey, soms meer klanken die uit de effectpedalen afkomstig zijn. Zangeres Simin Tander fluisterzingt soms, maar kan ook fors uithalen, of net als Greetje Bijma een verhaaltje in klanken toveren ('Too now now moo'). Met Dion Nijland aan de bas danst Huijbregts erop los, en in 'Toucan Dance' gaat het echt swingen. Hoe goed de pianist zijn duopartners heeft gevonden, is vooral ook te horen in de duetten met pianiste Laia Genc. Het slotstuk van de dubbel-cd, 'Touzalinia belladonna', klinkt alsof het uit de gedachtegang van één pianist komt – met een subtiel toucher en een enorme fantasie. Met een flinke scheut Ravel en Debussy, maar ook minimal music-elementen is deze laatste muzikale samenwerkingsvrucht er een om te koesteren.

Herman te Loo

Maak hier kennis met N. Huijbregts: <http://bit.ly/K4v1vN>.

AARON NOVIK

Secrets of Secrets

Tzadik

Bezetting:

Aaron Novik (el-kl, perc, comp),
Cornelius Boots (el-bkl),
Carla Kihlstedt (el-v),
Fred Frith (el-g),
Matthias Bossi (d),
Willie Wynant (tymp, vib, perc),
Ben Goldberg (kl),
Lisa Mezzacappa (b),
Aaron Kierbel (dumbek),
Irene Fraser, Alisa Rose (v),
Dina Maccabee (av),
Jessica Ivry (c),
Henry Hung (tp, by, frh),
Adam Theis (tb),
Jamie Dubberly (btb),
Doug Morton (tu).

Voor 'Secret of Secrets' ging de 37-jarige klarinettist/componist Aaron Novik uit van een geschrift van de 12de-eeuwse joodse mysticus Rabbi Eleazar van Worms. Hij leerde zichzelf Hebreeuws om het te kunnen lezen. Met deze wetenschap moge het duidelijk zijn dat dit album geen toevallige verzameling betekenisloze liedjes is. Novik stelde een speciaal ensemble samen, met een paar grote namen uit de hedendaagse gecomponeerde en geïmproviseerde muziek in en rond San Francisco, zoals gitarist Fred Frith, violiste Carla Kihlstedt (Sleepytime Gorilla Museum) en bassiste Lisa Mezzacappa. Hij huurde het Real Vocal String Quartet in en de Jazz Mafia Horns, vroeg zijn ex-leraar Ben Goldberg als gast, en schreef muziek die op een aantal pijlers rust. Allereerst is er de joodse traditie, zowel de klassieke muziek als de klezmer. Daarnaast heeft Novik een voorkeur voor de dreunende ritmes van de heavy metal én voor de avontuurlijke improvisaties van de rock-avantgarde en de jazz. Door alles heen loopt dan nog de rode draad van de elektronica (inclusief zijn eigen elektrisch gemanipuleerde klarinet). Het resultaat klinkt overweldigend, symfonisch en hypnotiserend. Soms worden we verrast door welluidende strijkers, dan weer door een beukende metalbeat (zoals in 'Secrets of the Divine Chariot') of een dringend loopje omhoog dat als een ware sisyfusarbeid herhaald en herhaald wordt ('Secrets of Formation'). Er zijn momenten die ronduit unheimisch zijn, maar er is ook veel licht en lucht. Het lukt Novik wonderwel om de spagaat tussen alle genres tot een goed einde te brengen. Hij creëert daarmee diepgang, en het slot van 'Secret of Secrets' voelt als een soort catharsis. We mogen labeleigenaar (en producer) John Zorn uiterst dankbaar zijn voor deze cd.

Herman te Loo

GERRIE VAN DER KLEI**Lovers & Friends**

OAP Records

Bezetting:

Line-up 1: Gerrie van der Klei (voc), Martien Oster (g), Jasper Soffers (p, Ham.org), Harry Emmery (b), Jan Menu (bars), John Engels (d);
Line-up 2: Gerrie van der Klei (voc) Peter Nieuwerf (g), Rob van Kreeveld (p) Jan Voogd (b), Ferdinand Povel (ts) John Engels (d).

MARZIO SCHOLTEN**Voids, Echoes and Whispers**

Eigen beheer

Bezetting:

Marzio Scholten (el-g), Yaniv Nachum (ts), Randal Corsen (p), Stefan Lievestro (b), Mark Schilders (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Memoires schrijven als je nog zo middenin 'het leven' staat? Goed, Gerrie van der Klei heeft al een schitterende carrière achter de rug, als (jazz)zangeres, musicalster en actrice, en ze is op een leeftijd dat je met recht mag beschouwen wat dat leven heeft betekent. Tot nu toe dan. Want 'Lovers & Friends' mag door haar gezien worden als memoires maar het is allerminst een sluitstuk. Ze was gevraagd haar herinneringen te boek te stellen en ze koos ervoor dat muzikaal te doen. 'Lovers & Friends' dus. Een album met vocale klassiekers en een plaat die als haar biografie gehoord mag worden. Maar het is vooral een opname van een vocaliste voor wie het jazzrepertoire als gegoeten zit. Afgezien van de betekenis die de selectie van stukken voor haar leven heeft gehad en ongetwijfeld nog heeft, is 'Lovers & Friends' een collectie voor de ware liefhebber van authentieke vocale jazz. En niet in de laatste plaats door de wijze waarop Gerrie van der Klei die stukken vertolkt. Misschien zijn het inderdaad de biografische betekenissen die de interpretatie een eigen kleur geven. Want ze zingt het repertoire als bekentenissen en de persoonlijk ambiance spreekt boekdelen in haar zang. Van der Klei wordt omringd door musici die perfect deze sfeer kunnen ondersteunen. 'Lovers & Friends' zijn schitterende memoires, met een knipoog naar de toekomst.

Frank Huser

Maak hier kennis met G. v.d. Klei: <http://bit.ly/Lhqci7>

De echo van leegte als fluisterende weerkaatsing van stilte. Leegte die de expressiviteit van de ingetogenheid en de trefzekerheid van zorgvuldig gekozen stappen in een nog te ontdekken universum ademt. Dit is 'Voids, Echoes and Whispers', het fascinerende vervolg van het verhaal van gitarist Marzio Scholten op 'Motherland' (2008) en 'World of thought' (2010).

'Impressionistisch getinte expressiviteit. Zeer fraai!'

Beide platen waren al de overtuigende getuigen van een verhalenverteller die de subtiliteit voor zich laat spreken. 'Voids, Echoes and Whispers' bouwt daarop verder, met frêle bewegingen die de broosheid van het onbevooroordeeld zoeken vertalen in uitzonderlijk fraaie schetsen. Het is alsof Scholten zelf telkens weer ontdekt waar zijn instrument hem brengt. Elke compositie heeft die intrigerende symbiose van terughoudendheid en uitgesprokenheid, van vertrouwd en onontdekt. Compositie en improvisatie sluiten elkaar niet uit maar bieden wederzijds een onuitputtelijke bron voor oprecht musiceren. Op 'Voids, Echoes and Whispers' lijkt Marzio Scholten verder te gaan in het laten ontstaan 'in het moment'. Meer nog dan op zijn vorige platen laat hij klank en resonantie van de elektrische gitaar het werk doen. De enkele noten, het ene akkoord, de delicate dialoog tussen hoge en lage tonen. En met hem zijn muzikale kompanen. Want je hoort een groep musici die vanuit hun eigen identiteit zoekt naar wat hen bindt. Het is de verdienste van Scholten dat hij zijn bandleiden in hun spel laat delen in de composities. 'Voids, Echoes and Whispers' is ook het resultaat van ontwikkeling. Scholtens signatuur is die van impressionistische getinte expressiviteit. Zeer fraai!

(www.marzioscholten.com)

Frank Huser

Maak hier kennis met Marzio Scholten: <http://bit.ly/Ja7plg>

PAUL VAN KEMENADE
Kaisei Nari
Kemo 011

Bezetting:

Paul van Kemenade (as),
 Aki Takase (p),
 Han Bennink (d),
 Renaissance vocal ensemble
 Capella Pretensis
 Angelo Verploegen (bu),
 Louk Boudensteijn (tb),
 Wiro Mahieu (b)
 El Periquin (Flamenco git. & palmas),
 Serigne Gueye (perc).

Bekijk hier een aantal van deze musici:

<http://bit.ly/KLeDO3>

MICHAEL WOLLNY'S [em]
Wasted & Wanted
ACT

Bezetting:

Michael Wollny (p, spinet),
 Eva Kruse (b, Glockenspiel),
 Eric Schaefer (d, Kulintang, Melodica).

Maak hier kennis met deze groep:

<http://bit.ly/LlcTtO>

VERVOLG CD-RECENSIES

Altsaxofonist Paul van Kemenade is een veelzijdig musicus. Zo vulde hij de laatste jaren cd's met Afrikaans getint werk, Europese jazz en renaissancezang. Hij maakte platen met zijn eigen Quintet, zijn Internationale Quintet, in duo's en het Metropole Orkest. Bindende elementen in al die producties zijn Van Kemenade's lyrische alt en improvisatie.

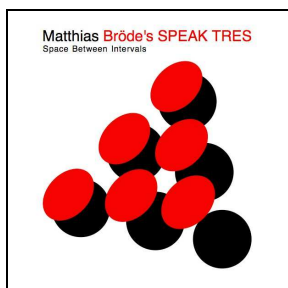
Op 'Kaisei Nari' staan weer diverse groepen. De hoeksteen van de cd vormt een trio dat Van Kemenade vormde met pianiste Aki Takase en slagwerker Han Bennink. Ze namen vijf boeiende stukken in een zowel contemplatieve als uitbundige sfeer op. In de formatie Three Horns and a Bass wordt de altsaxofonist geflankeerd door Angelo Verploegen (bugel), Louk Boudensteijn (trombone) en Wiro Mahieu (bas). In deze groep paart Van Kemenade uitgeschreven stukken aan beweeglijkheid. De bugel en de trombone leggen een prachtig warme basis voor zijn kronkelende alt. De bas is als een bijna moederlijke, onopvallend geleidende hand op de achtergrond. Dat hoor je vooral in 'Mex'. In 'Lullaby for a Petulant Guy' krijg je eerst een collectieve improvisatie van dit kwartet, waarna de altist in een afsluitende zin nog even aan het kregelige joch vertelt waar het eigenlijk op staat: en nou slapen hoor! Voor het slotstuk 'Une couleur differente' heeft Van Kemenade zijn favoriete compositie 'Freeze' van een nieuw arrangement voorzien. Voor de uitvoering heeft hij Three Horns and a Bass, percussionist Serigne Gueye, flamencogitarist El Periquin en het Renaissancekwartet Cappella Pratensis opgetrommeld. Opnieuw is het een prachtige suite geworden. In een heel andere kleur dan in eerdere uitvoeringen. Paul van Kemenade levert werk af dat ver boven de middelmaat uitsteekt. Ook op deze cd weer.

Hessel Fluitman

De Duitser Michael Wollny (1978) heeft in eigen land al diverse prijzen in de wacht gesleept. Zijn trio [em] bestaat zo'n jaar of acht. In Nederland is deze pianist niet echt bekend. Hij speelde onder meer in 2008 tijdens VPRO's Jazz op het dak. 'Wasted & Wanted' is al weer de vierde trio-cd bij ACT. Voor de plaat hebben de drie musici een aantal opvallende instrumenten naar de studio meegenomen: een spinet, glockenspiel en de Kulintang (een Indonesisch muziekinstrument dat bestaat uit een serie gongetjes). Het ruige openingsnummer 'Wasted & Wanted' is weids van opzet. Het wordt met veel aplomb gebracht. Daarna verandert de sfeer en wordt de klank van het trio wat meer conventioneel. Ondanks de ongebruikelijke instrumenten. De muziek is te karakteriseren als onvervaard voorwaarts. Het heeft een beetje de drive van Yuri Honing's Wired Paradise, maar dan akoestisch. In het 'Cembalo Manifesto' wordt door de drummer onder het spinet een 'dance beat' gezet. Zoals steeds als een van de onconventionele instrumenten wordt gebruikt, wordt bij de uitwerking ook naar de piano gegrepen. Dat maakt de inzet van die andere instrumenten wat geforceerd. Oscar Jan Hoogland in EKE gebruikt ook een klavecimbel, maar dan als hoofdinstrument en met elektronica en onverwachte hulpmiddelen, de bol van een pollepel bijvoorbeeld. Zo creëert hij een unieke muzikale wereld. Die consequentie mis ik bij Wollny. Hij blijft pianist. Als bonus is op de cd van drie stukken ook een live versie opgenomen. Afkomstig van het Jazzfest te Berlijn in 2011. Wollny, Kruse en Schaefer noemen hun muziek fris en brutaal. Dat zou je ook van deze cd kunnen zeggen.

Hessel Fluitman

MATTHIAS BRÖDE'S SPEAK TRES
Space between intervals
 Quadrant Records

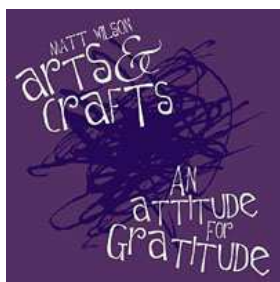
Bezetting:

Matthias Bröde (p, hca),
 Jordi Gaspar (b),
 Roberto Faenzi (d).

Maak hier kennis met deze groep:

<http://bit.ly/JyTZoa>

MATT WILSON'S ART & CRAFT
An Attitude for Gratitude
 Palmetto

Bezetting:

Terell Stafford (tp, bu),
 Gary Versace (p, org, acc),
 Martin Wind (b),
 Matt Wilson (d & Id).

Maak hier kennis met deze groep:

<http://bit.ly/LuufL2>

VERVOLG CD-RECENSIES

Hoewel een overdosis Toots Thielemans mij welhaast onmogelijk lijkt, is Matthias Bröde's Speak Tres toch een welkome afwisseling – want Bröde bewijst er overtuigend mee dat je de harmonica ook helemaal anders kan gebruiken.

'Space Between Intervals' is een trioplaat, in de spaarzame bezetting van blazer, contrabas en drums, zonder veel harmonie dus (enkele overdubs en wat tweeklankjes op de bluesharp even buiten beschouwing gelaten). Een bezetting die uitnodigt tot het vrijere werk – en die kaart wordt dan ook vol overtuiging getrokken op het grootste deel van deze cd. Tegelijkertijd bant Bröde ook bijna alle sentiment uit zijn klank – die befaamde 'ruimte tussen een lach en een traan', waar Toots het zo vaak over heeft. Brödes harmonica klinkt rechtdoor, een beetje metaalig, daardoor zelfs een beetje onpersoonlijk. Van een typisch Duitse strengheid misschien, zoals we die ook kennen van Bach, Kant, Hildegard Knef en Derrick.

Toch is de muziek allerminst onpersoonlijk of koud: de vrijere stukken (het zwaartepunt vormen de drie delen van Brödes 'Interval Series', en een live opgenomen 'Frei Ayran Für Alle') zijn heel interactief, ademen een spannende, broeierige sfeer uit, en wisselen moeiteloos tussen vrije ritmiek en energieke swing, gedragen door een heel sterke ritmetandem. Daartussen staan enkele tracks die wat meer gestructureerd, wat meer 'songlike', en ook heel lyrisch zijn – en die vooral werken bij de gratie van het bevreedende contrast tussen die lyriek en de wat onpersoonlijke, afstandelijke klankwereld (een vaag exotisme in 'Bagatelle No.3', het abrupte einde van 'Der Siebener'). Hier en daar speelt Bröde wat piano, en hoewel dat ook erg goed en functioneel is, had die extra klankkleur voor mij niet gehoeven. Want hoewel ik denk dat de mondharmonica, door haar beperktere bereik en kracht dan de saxofoon bijvoorbeeld, aan sich een erg moeilijk instrument is voor de trioformule, houdt 'Space Between Intervals' de aandacht moeiteloos vast. Het harmonicatrio is bij deze een feit.

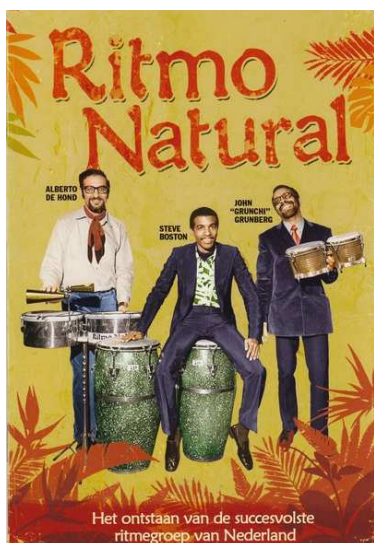
Arne Van Coillie

Matt Wilson timmert al ruim twintig jaar aan de weg en heeft als drummer op tientallen cd's meegespeeld. Sinds een jaar of vijftien maakt hij ook cd's onder eigen naam. 'An Attitude for Gratitude' is de vierde van zijn groep Arts & Crafts. De 'gratitude' uit de titel betreft onder anderen Dennis Irwin, de voormalige bassist van dit kwartet, die in 2008 overleed (het hier in overpeinzing uitgevoerde 'Happy Days Are Here Again' werd altijd met graagte door Irwin gezongen). Verder is Wilson gelukkig dat zijn vrouw van leukemie is genezen.

De muziek op deze cd is over het algemeen genuanceerd te noemen. Helder, authentiek, toegankelijk en verhalend. De trompettist heeft een droge sound en draagt daarmee veel bij aan de verstaanbaarheid van het kwartet. En hoewel de titel misschien anders doet vermoeden: de heren musici zijn wars van platte 'emo-gevoelens'. Eigen composities worden afgewisseld met bekende stukken als 'Teen Town' van Jaco Pastorius, uiteraard een feature voor bassist Martin Wind; 'You Bet' van John Scofield en de cd wordt afgesloten met een verstilde versie van Paul Simon's 'Bridge Over Troubled Water' met Gary Versace in de hoofdrol. In een enkel stuk mondt het thema uit in collectieve improvisatie. Bij elkaar een mooie verzameling stukken eigentijdse jazz.

Hessel Fluitman

RITMO NATURAL
Een uniek overzicht
Music & Words- ZimBraz

Bezetting:

Alberto de Hond (timbales, perc),
 Steve Boston (conga's, timbales, voc),
 John Grunberg (b, timbales, percussie),
 Joop Hokke (tp, sax),
 Dick Vennik, Hans Dulfer, Ruud Brink (ts)
 Henk Reys, Jan Huydts, Arnold Klos,
 Ronald Langestraat,
 Jan Laurens Hartong (p),
 Carl Schulze – vib
 John Schuursma (g)
 Jan Jacobs, Frank Noya,
 Evert Braumuller, Rob Langereis (b),
 Amancio Batta (perc).

VERVOLG CD-RECENSIES

In de box 'Ritmo Natural – een uniek overzicht' (twee cd's en een dvd) wordt de geschiedenis uit de doeken gedaan van de Surinaamse ritmegroep Ritmo Natural. De groep was de begeleidingsband van de bekende Surinaamse muzikant Max Woiski jr. De musici waren echter ook bij andere artiesten veelgevraagd. Zo zijn ze bijvoorbeeld te horen op het nummer 'Dong dong diki dong' van de Haagse Golden Earrings. Echt bekend werden ze toen saxofonist Hans Dulfer de groep in 1969 vroeg om samen te gaan spelen. Met hem maakten ze drie elpees. De single 'Red Red Libanon' stond in zowel 1970 als 1977 in de Veronica Tipparade genoteerd. Ritmo Natural begeleidde verder de saxofonisten Ben Webster en Don Byas en speelde ook met drummer Philly Joe Jones. In de periode 1979 – 1981 beleefde de groep nog een opleving, als ze met Jan Laurens Hartong Ritmo Natural '79 vormden. In 1981 valt het doek. Ieder gaat zijns weegs.

'Voor kenners van Latijns Amerikaanse ritmes zijn de verschillende stukken om te smullen.'

Op de twee cd's staan negen verschillende, meest ongedateerde en niet eerder uitgebrachte opnamesessies uit de jaren 1969 – 1979. Ze lijken niet chronologisch achter elkaar staan. Dat is jammer, daardoor is de ontwikkeling van de groep lastig te volgen. De eerste cd wordt gevuld met opnamen van de Wereldomroep en uit club La Bonanza in Rotterdam. Daartussenin staan opnamen van Ritmo Natural met de zanger Don Pancho. Op de tweede cd vinden we een opname van Ritmo Natural '79 uit 1979, die in het Koninklijk instituut voor de Tropen is opgenomen. Verder nog een radio-opname met Hans Dulfer, twee opnamen uit Haarlem en een van het Hammerfeld Jazz Festival 1969.

Voor kenners van de verschillende Latijns Amerikaanse ritmes zullen de verschillende stukken om te smullen zijn. Historisch gezien is deze uitgave verschrikkelijk belangrijk, omdat nu heel genuanceerd is vastgelegd wat Ritmo Natural zoal deed. De platen met Hans Dulfer geven niet echt weer wat ze konden: daarop werd vooral een dikke laag ritme gelegd, waarin de ritmes in elkaar vloeiden. Bij de opnamen met Dick Vennik op tenor, Jan Huydts op piano en Frank Noya op bas zijn de verichtingen van de musici wel uitstekend te volgen. Interessant zijn ook de opnamen met vibrafonist Carl Schulze. Op een stuk, opgenomen in Haarlem, speelt saxofonist Ruud Brink mee. Op de dvd wordt de geschiedenis van Ritmo Natural door middel van interviews uitgebreid uit de doeken wordt gedaan. Jammer genoeg is er weinig of geen filmdocumentatie van de groep overgeleverd.

Hessel Fluitman

Beluister Hans Dulfer & Ritmo Natural: 'Red Red Libanon':
<http://www.youtube.com/watch?v=wxFaEsimPoI>

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 74 tot en met 170 van Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website (rechtsboven). Als u het overzicht nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://www.jazzflits.nl/Recensie-overzicht.pdf>.

**LEROUX/LANDFERMANN
BURGWINKEL**
Leroux/Landfermann/Burgwinkel
W.E.R.F.

Bezetting:

Frederik Leroux (g),
Robert Landfermann (b),
Jonas Burgwinkel (d).

SOUNDS AND SILENCE
ECM
(www.soundsandsilence.ch)

Regie: Peter Guyer en Norbert Wiedmer.
Ondertiteling Duits, Engels, Frans.
Speelduur: 87 minuten.

VERVOLG CD-RECENSIES

De laatste jaren duiken er steeds meer gitaristen op die een brug slaan tussen de vrije improvisatiemuziek van Derek Bailey en Keith Rowe, een rockachtige aanpak en gevoel voor jazz. In Nederland is Jasper Stadhouders zo iemand, in België hebben ze Frederik Leroux. Met zijn Duitse leeftijdgenoten Robert Landfermann (bas) en Jonas Burgwinkel (drums) vormt hij een hecht trio, dat met deze titelloze cd een eerste proeve van zijn kunnen afgeeft. Het gebrek aan een titel, de sobere vormgeving en de korte tracktitels zegt genoeg: de drie zijn wars van mooiigheid, maar kiezen voor kaal, karig en compact. Toch heeft de muziek daardoor ook een eigen schoonheid. Neem nu 'Two Voices'. Dat opent op de rand van de stilte, met spaarzame gitaarnoten, maar dan voegt zich ineens een warme contrabas erbij, en met soepel swingende drums wordt een bijna-ballad neergezet. Toch overheerst op dit album de muziek met een scherp randje, dat kan komen van een experimenteel stukje geprepareerde gitaar ('Unresolved'), maar ook van een krachtig ritmisch neergezette rockgroove ('Ambitransitive'). In deze diversiteit weten Leroux, Landfermann en Burgwinkel een eigen gezicht te handhaven, compromissloos en vernieuwend.

Herman te Loo

DVD-RECENSIE

"Sounds and Silence is een muzikale road-movie over de gepassioneerde carrière van een man die geobsedeerd is door muziek". Zo begint de aankondiging van de film op de website ervan. Die man is Manfred Eicher, grondlegger van het prestigieuze label ECM (Edition of Contemporary Music) opgericht in 1969 in München. Aanvankelijk met uitsluitend jazzopnames, later ook met (vooral hedendaagse) klassieke muziek. In de film zien we onder anderen Arvo Pärt, Eleni Karaindrou, Dino Saluzzi, Anouar Brahem, Gianluigi Trovesi, Anja Lechner, Marilyn Mazur, Nik Bärtsch, Kim Kashkashian en Jan Garbarek in de studio, 'on the road' of tijdens concerten. En in vrijwel alle gevallen met producer Manfred Eicher in hun nabije omgeving. Als producer die toeziet op details maar ook als metgezel en vriend van de musici en vooral als meedenker. Zijn aandeel in de productie is prominent, zoals de beelden laten zien. Eicher bemoeit zich nadrukkelijk met de muziek en de keuzes die worden gemaakt. Overigens zichtbaar met volledige instemming van de musici. 'Sounds and Silence' is een portret van een bijzonder toegewijde man, voor wie muziek inderdaad een kwestie is van 'geluiden en stilte'. Inderdaad, elke 'ecm-plaat' begint met vijf seconden stilte. Muziek komt voort uit stilte. Je moet dus eerst stilte ervaren om te ondervinden wat muziek is en met je doet. 'Sounds and Silence' is een film over Manfred Eicher. Maar het is ook een film over toewijding, over het creëren van muziek, over het scheppen van muzikale beelden, over concentratie en passie, over precisie en kwaliteit. Een film die de moeite waard is om nog een keer te zien. Van de film is ook een soundtrack op cd verkrijgbaar waarop de uitgevoerde werken geheel te beluisteren zijn.

Frank Huser

Bekijk hier de trailer van Sounds and Silence:
www.youtube.com/watch?v=d76KWd3Qfv0

DE BESTE TRACKS VAN

KID ORY

Zoals gekozen door jazzcriticus Alyn Shipton en Michael Pointon voor het wekelijks programma 'Jazz Library' op BBC 3.

Without You In The Mood Am I Blue?

Kid Ory's Creole Jazz Band
CD: Complete Kid Ory Verve Sessions

Ory's Creole Tumb

Kid Ory's Sunshine Orchestra
CD: Kid Ory Portrait of the Greatest
Slideman Ever Born

Sweet Little Papa

Louis Armstrong and His Hot Five
CD: King Louis

Sugarfoot Stomp

CD: Sugar Foot Stomp: Complete
Brunswick and Vocalion Recordings

Gatemouth

New Orleans Wanderers
CD: Breaking Out of New Orleans 1922-
1929

Smoke House Blues

Jelly Roll Morton and His Red Hot Peppers
CD: Essential Collection

Muskrat Ramble

CD: Kid Ory Portrait of the Greatest
Slideman Ever Born

Creole Song

Kid Ory and His Creole Jazz Band
CD: The Legendary Crescent Sessions

Tiger Rag

Kid Ory and His Creole Jazz band
CD: The Complete Columbia Sessions
1946

Where The Blues Were Born in New Orleans

Louis Armstrong and the Dixieland Seven
CD: New Orleans Soundtrack

Shine

Kid Ory and His Creole Jazz Band
CD: Sounds of New Orleans

Alyn Shipton laat op BBC Radio3 in het programma Jazz Library de volgens hem beste tracks horen van een jazzmusicus van naam, soms in samenspraak met een gast. Shipton is jazzcriticus van dagblad The Times en schreef boeken over Fats Waller, Dizzy Gillespie en Bud Powell.

CD'S KORT

Marcus Miller – Renaissance Dreyfus

Bassist Marcus Miller was onlangs in Nederland om zijn cd 'Renaissance' te promoten (zie ook de eerste pagina van deze Jazzflits). Dat is weer eens een studio-cd van hem. Met onder anderen altsaxofonist Alex Han en toetsenist Federico Gonzales Pena heeft Miller een breed programma opgenomen. Dat loopt van eigen composities tot songs uit de pophistorie en de actuele muzieksceen. Van elk vehikel van zijn keuze maakte hij een versie waarin hij kan schitteren. Elk stuk heeft van hem een eigen verhaal meegekregen. Dat past in de brede waaier die jazz heet, maar het is toch vooral gewoon lekkere funky muziek met de strakke bas van meneer Miller 'himself' als middelpunt. De muziek is aangekleed met een trompet en altsax, enkele gitaristen en hier en daar een achtergrondzanger(-es). Aange-name muziek, goed geproduceerd, prima in het gehoor liggend.

Florian Wittenburg - Artefacts

NurNichtNur (www.nurnichtnur.com)

De Duitse elektronicaspecialist Florian Wittenburg volgde zijn opleiding aan de HKU in Utrecht. Hij werkte daar (en na zijn studie) met zowel componisten als improvisatoren. 'Artefacts' is zijn debuut-cd, en bestaat uit vijf composities/improvisaties, die geheel elektronisch zijn gegenereerd. Wittenburg laat de muziek traag ontvouwen, zodat je als luisteraar aan de hand wordt meegenomen in zijn klankwereld. Soms komen daarbij metaalachtige klanken voorbij, en de stukken lijken abstract-verhalend van aard. Het feit dat twee tracks, 'Nuageux II' en 'Nuageux IV' gemaakt zijn voor een radiohoorspel, zegt wat dat betreft genoeg.

Herman te Loo

Shawnn Monteiro – To Carmen with Love Whaling City Sound

'To Carmen with Love' komt overwaaien uit de VS. Zangeres Shawnn Monteiro is een dochter van bassist Jimmy Woode. Die speelde in de jaren vijftig bij Duke Ellington. De Carmen in de titel is Carmen McRae. Monteiro heeft voor de plaat een greep uit het repertoire van deze zangeres gedaan. De plaat is daarvoor een soort 'Greatest hits of Carmen McRae, sung by Shawnn Monteiro' geworden. Treffend is dat haar stem het geluid van La Rae sterk benadert. Jammer is dat in de loop van de cd enige luistervermoeidheid optreedt. Dat komt omdat Monteiro alles op dezelfde manier benadert. In de hoogte gaat ze ook wat scherper klinken. Als ik u was zou ik eerst maar iets van Carmen McRae aanschaffen...

Hessel Fluitman

WWW.JAZZFLITS.NL

CONCERTVERSLAGEN

NORA MULDER & YURI HONING
YURI HONING ACOUSTIC
QUARTET
GABRIEL RIOS
YURI HONING WIRED PARADISE

Datum en plaats:

16 mei 2012,
 Bimhuis,
 Amsterdam.

Yuri Honing luistert. (Foto: Joke Schot)

PRIJSUITREIKING VPRO/BOY EDGAR PRIJS

De belangrijkste jazzprijs van Nederland, de VPRO/Boy Edgar Prijs, was in 2012 voor saxofonist Yuri Honing. Het juryrapport is heel specifiek over zijn inspanningen: "De initiatieven die hij heeft genomen in de afgelopen twintig jaar getuigen van zijn vermogen om ingewikkelde projecten te realiseren en daarmee ook succes en erkenning te oogsten". En als 'veroorzaker' is hij "een muzikant die niet alleen op een onderscheidende wijze concerten geeft of cd's maakt, maar dankzij wie ook nieuwe dingen ontstaan".

De jury van de VPRO/Boy Edgar Prijs:

'Yuri Honing is een muzikant die niet alleen op een onderscheidende wijze concerten geeft of cd's maakt, maar dankzij wie ook nieuwe dingen ontstaan.'

In het Bimhuis werd een gevarieerd en feestelijk programma aangeboden, uiteraard met Honing en zijn karakteristieke saxofoongeluid als nuchter, maar stralend middelpunt. Het concert werd geopend door een duet met pianiste **Nora Mulder**. Samen speelden ze drie klassieke stukken waarvan twee van Franz Schubert.

Yuri Honing heeft zojuist de Boy Edgar Prijs van Ellen ten Damme ontvangen. (Foto: Joke Schot)

Daarna speelde Honing met zijn **Acoustic Quartet**, met Wolfert Brederode op piano, Ruben Samama op bas en Joost Lijbaart op drums. Als gast schoof later de Belgische pianist Jef Neve aan, waarna Brederode van de vleugel naar zijn harmonium en Wurlitzer kon doorschuiven. Drummer Joost Lijbaart deed met zijn soepele en strakke drumwerk het Bimhuis trillen op zijn grondvesten. Naast de prijswinnaar bleek Lijbaart die avond de bindende factor bij de meeste samenstellingen. Honing en Lijbaart werken al meer dan twintig jaar samen en dat was te zien en te horen!

[... lees verder op de volgende pagina](#)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Yuri Honing. (Foto's: Joke Schot)

Yuri Honing en Gabriel Rios. (Foto: Joke Schot)

Zangeres **Ellen ten Damme** deed daarna de feitelijke prijsuitreiking. Daarbij bleek ze helaas niet de volledige reikwijdte en het belang van de prijs te beseffen. Misschien wel daarom heeft de VPRO juist die opnamen niet online geplaatst. Op de vraag wat Honing met het geldbedrag wil gaan doen, zei hij een tweede instrument te willen kopen: "Een nieuwe saxofoon die je net zo niét voelt".

Gitarist en zanger **Gabriel Rios** vervolgde de avond met een temperamentvol optreden. Hij speelde intiem samen met de creatieve bassist Ruben Samama. Ook celliste Amber Docters van Leeuwen was van de partij en er was dit keer slechts een bescheiden rol voor Yuri Honing.

Honing besloot de avond met zijn 'hardste band': **Wired Paradise**. Daarbij was gitarist Frank Möbus een ijzersterke factor. Mark Haanstra was nu de bassist en hij speelde of zijn snaren niet dik genoeg konden zijn. Het allerlaatste stuk was het exact één minuut durende, maar snoeiharde 'Meet your Demons'.

Peter J. Kortten

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

JENNE MEINEMA KWARTET

Bezetting:

Jenne Meinema (as, ts),
Klaas van Dijk (p),
Lourens Leeuw (b),
Harry Arling (d).

Datum en plaats:

20 mei 2012,
Buckshotcafé,
Groningen.

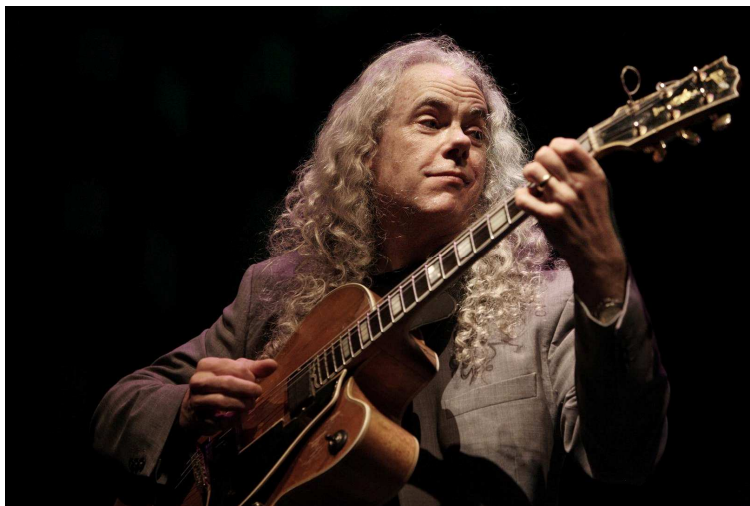
Twee dagen na zijn 81ste verjaardag gaf Jenne Meinema in het Groningse Buckshotcafé een concert. De verpersoonlijking van de 'geschiedenis van de jazz in het noorden' stond er op een podium voor een muur met schitterende foto's van grootheden uit de lichte muziek. Ook Meinema zelf heeft zich in zijn carrière niet beperkt tot jazz en speelde zo'n beetje alles wat er onder de muzikale zon te vinden is. Dat deed het kwartet tijdens dit concert eveneens, maar het schitterde toch vooral in de jazz. Het kleepte bijvoorbeeld Kurt Weills 'Speak Low' volledig uit. Jenne Meinema liet een bijzonder mooi en soepel tenorgeluid horen. Hij raakt wel op leeftijd, maar dat betekende zondag niet dat het kwartet vaart terug nam. Pianist Klaas van Dijk hield het tempo er goed in met vooral energieke solo's. Ook drummer Harry Arling sprong er met kop en schouders uit met inventief en constructief drumwerk.

Bart Hollebrandse

TUCK & PATTI

Datum en plaats:

17 mei 2012,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Het duo Tuck & Patti is al bijna dertig jaar populair. Samen reisden ze de hele wereld over. Ze gaven onder meer optredens op het North Sea Jazz Festival. Op 17 mei stonden gitarist Tuck en zangeres Patti in het Rotterdamse LantarenVenster. **Joke Schot** was er bij en maakte de foto's op deze pagina.

THE JAZZ CONNECTION

THE MILLERS

Gone

Doctor Jazz

25 stukken waaronder

Angelina
(1945)
Sweet Georgia Brown
(Decca, 1946)
A Friend of Yours
(test, 1946)
Perdido
(Decca, unissued 1947)
Stompin' at the Savoy
(Decca, 1947)
Groovin' High
(Aircheck, VARA-studio, 1948)
A Ghost of a Chance
(Telefunken 1953)
My Baby Just Cares for Me
(Telefunken, 1956)
Shine
(Columbia, 1959)
Gone
(Sonora, 1948)

Bestellen

Via internet:

<http://www.doctorjazz.nl>

Per e-mail:

cd@doctorjazz.nl

Per telefoon:

0521 344 397

Per post:

Stichting Doctor Jazz; Job van der
Havestraat 3; 8384 DB Wilhelminaoord.

Beluister The Millers in:

Sweet Georgia Brown

<http://bit.ly/K7iA0G>

Slipped Disc

<http://bit.ly/JkvqHH>

Katerliedje

<http://bit.ly/JBRsJO>

Squatty Roo

<http://bit.ly/K75SAz>

"In plaats van een fraai geplooid strapless, droeg Sanny Day op 24 November 1953 een feilloos gesneden costuumpje, waarboven een smetteloos Frans kraagje coquet uitbobte. Maar Millermaestro Ab de Molenaar was in jeans gestoken, en in een warme wollen trui. Want er moest gewerkt worden in de acoustisch onovertrefbare-, doch klimatologisch bijzonder onbehaaglijke Concertzaal van het Deutsches Museum te München: er stonden zes plaatsziden op het programma, waarvoor evenvele uren waren uitgetrokken." Wie de auteur van dit proza meteen thuis weet te brengen - inderdaad, Pete Felleman Junr. (sic) - zal de muziek, waar het hier om gaat - 'soft-swing' door de Millers van Ab de Molenaar, waarschijnlijk ook vertrouwd voorkomen. Felleman schreef zijn wervende woorden (alliteraties hadden zijn voorkeur) voor een Telefunken-EP - een plaatje (liever schijfje) van 17,5 cm. doorsnee en af te draaien op 45 toeren per minuut - met vier stukken Millers-muziek er op.

U behoort misschien wel tot de liefhebbers, die het Millersmateriaal zo langzamerhand compleet (denken te) bezitten. Dankzij de Stichting Doctor Jazz is die zekerheid onlangs echter wat minder zeker geworden, tenzij u de door Doctor Jazz uitgebrachte cd 'Gone' - met opnamen uit de jaren 1945 - 1961 - al hebt aangeschaft, onverwijd (zou Felleman gezegd hebben). Is die cd dan zo bijzonder? Ja en nee. Nee, omdat de muziek vooral in vroege stukken nogal belegen klinkt en de opnamekwaliteit van met name de contrabas - waar in die jaren bijna elke Millers-muzikant aan leek te mogen plukken - niet veel boven het geluid van een theekist uitkomt. Ook de klankregistratie van de vibrafoon - voor het Millers-geluid bepalend - was toen niet altijd even gelukkig. Coen van Nassou kon spelen wat hij wilde, te vaak klonk zijn instrument als een galmpaat. Toch verdienen de inspanningen van Skip Voogd, door de jaren heen meer dan wie ook de promotor van de Millers, een positiever oordeel. Wie de 25 stukken, allemaal zo rond de drie minuten lang, in één sessie achter elkaar beluistert, krijgt namelijk een boeiend overzicht van vijftien jaar jazzontwikkeling binnen een periode waarin muzikale ontwikkelingen heel snel verliepen. Vooral jongere luisteraars (bijvoorbeeld op conservatoria) zouden er hun voordeel mee kunnen doen om langs deze weg een indruk te krijgen van hoeveel kan gebeuren binnen wat toch maar een korte tijdspanne is. Verder kunnen zij er uit leren dat er ooit een tijd geweest is, waarin zoiets als 'amusementsmuziek' bestaan heeft - in het geval van de Millers zelfs met een jazzmatige inslag. En de vraag ligt dan voor de hand, waarom iets dergelijks niet eens terug kunnen keren?

Maar ook andere aspecten dienen zich aan. Zo hebben bij de Millers maar zelden rietblazers meegedaan en dan wordt het interessant de bijdragen van de saxofonisten Harry van der Kruk ('Groovin' high', 1948) en Frank Jensen ('A Ghost of a Chance', 1953) en klarinettist Herman Schoonderwalt ('The Blue Room', 1958, met Rob Madna aan de piano) met elkaar te vergelijken. Nee, er zijn voldoende argumenten vóór aanschaf of in elk geval voor het beluisteren van de cd.

Trouwens, wanneer het een luisteraar overkomt dat hij, zoals bij de uitvoering van 'Shine' door Schoonderwalt, Jensen en een voortreffelijk reagerende Tonny Nüsser achter het slagwerk, het ook na meerdere keren afspelen nog steeds jammer blijft vinden dat er maar twee en een halve minuut speeltijd beschikbaar waren, dan zeurt er toch niemand meer - zelfs niet als het zou gaan om bezwaren tegen het wat luchthartig toekennen van eigendomsrechten aan Millers van andermans composities.

Lex Lammen

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Loes Rusch en Davey Schreurs. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

Lees **Jazzflits** op uw iPad

FESTIVALS

CHAZZ 2012

De Hoef, De Ronde Venen

Datum: 2 juni 2012

(<http://www.chazz.nl>)

Met onder anderen: Reunion Jazz Band (zie afbeelding), de AMC Big Band, Dolf Helge en Colette Wickenhagen.

SUMMER JAZZ FESTIVAL

Leidse Hout, Leiden

Datum: 2 juni 2012

(<http://www.summerjazzleiden.nl>)

Met onder anderen: BRUUT!, Tiny Little Bigband, Joseph Bowie, Tin Men and the Telephone en Bart Wirtz.

GRADUATION JAZZ FESTIVAL

Bimhuis, Amsterdam

Datum: 23 juni 2012

(<http://bimhuis.nl/concerten/graduation-jazzfestival>)

Met een optreden op het Graduation Jazz Festival sluiten studenten van het Conserv. van A'dam de Masteropleiding Jazz af.

SWINGING GRONINGEN

Binnenstad, Groningen

Datum: 12 tot en met 14 juli 2012

(<http://swingingroningen.nl>)

APPLAUS VOOR GREGORY PORTER

De vocalisten Zara McFarlane, Gregory Porter en Shirma Rouse brachten op 19 mei in Bird, Rotterdam een eerbetoon aan Nina Simone. Tot genoegen van de aanwezigen. (Foto: Joke Schot)

Als het aan de Rotterdamse Raad voor Kunst en Cultuur (RRKC) ligt krijgt Jazz International Rotterdam vanaf 2013 geen subsidie meer van de gemeente. Nu ontvangt JIR nog jaarlijks 259.500 euro. JIR organiseert onder meer een jaarlijks jazz-festival en concerten in LantarenVenster.

Het voorstel is te vinden in het Cultuurplanadvies 2013- 2016, dat 24 april werd gepubliceerd. In de sector jazz wordt ook het Nieuw Rotterdams Jazz Orkest geslactofferd. De Raad voor Kunst en Cultuur adviseert om de jaarlijkse subsidie van 51.000 euro niet langer te verstrekken.

De Raad is niet tevreden over de jazz in De Doelen en LantarenVenster: "Het zijn de twee gesubsidieerde podia voor jazz, maar ze ontwikkelen zich in hun programmering te weinig." LantarenVenster moet het dan ook met een half miljoen euro minder gaan doen per jaar (voorgestelde jaarlijkse subsidie 1,25 miljoen). Beide podia blijven belangrijke spelers in de Rotterdamse jazzscene. "Ze zullen zich de verantwoordelijkheid voor een goed afgestemde jazzprogrammering in de stad, die tot heden belegd is bij Jazz International Rotterdam, moeten toe-eigenen.

De coördinatiefunctie voor het gehele gesubsidieerde jazzaanbod kan bij één van de podia worden belegd", aldus het Cultuurplanadvies. Het nieuwe podium BIRD kan op sympathie van de Raad rekenen, maar krijgt nog geen geld: "BIRD is een nieuw waardevol initiatief, maar is naar de mening van de Raad te pril voor opname in het cultuurplan. BIRD zou een functie kunnen vervullen in het leggen van relaties tussen de wereldmuziek en de jazz." Het festival North Sea Round Town komt nog het best uit het advies. Voorgesteld wordt om de subsidie van jaarlijks 73.000 euro naar jaarlijks 71.000 euro te verlagen. De komende vier jaar is in Rotterdam 72,4 miljoen euro aan kunstsubsidie te verdelen, tegen 91 miljoen in de afgelopen vier jaar. Het laatste woord over het advies is aan de Rotterdamse gemeenteraad.

Dit nieuwsbericht verscheen eerder in Jazzflits nummer 178. Naar aanleiding van het advies van de RRKC heeft de Rotterdamse jazz een open brief aan de wethouder Cultuur gezonden. Die brief kunt u hiernaast aantreffen.

GEACHTE MEVROUW LAAN,

De Rotterdamse jazzsector kijkt met verbijstering naar het advies van de Rotterdamse Raad voor Kunst & Cultuur. Voor structurele programmering van kwalitatief hoogwaardige en avontuurlijke jazz is geen geld gereserveerd. In deze brief treft u een reactie van de instellingen die een gezamenlijk plan hebben ingediend, geformuleerd in de aanvraag van Jazz International Rotterdam [JIR].

Het geormerkte budget voor jazzprogrammering gaat van 0,63 % van de totale cultuurbegroting in 2009 – naar 0,09 % in 2013. Een terugval van 86%. De RRKC stelt dat de verantwoordelijkheid voor structurele jazzprogrammering moet komen te liggen bij de eerstbetrokken partners; de Doelen en LantarenVenster. Deze podia krijgen, als het aan de RRKC ligt, vervolgens niet het benodigde budget voor die programmering. Integendeel; beide instellingen worden gekort [LantarenVenster zelfs stevig] en krijgen tegelijkertijd meer taken toebedeeld. De RRKC geeft een negatief advies voor het gezamenlijke plan van de instellingen. Dat plan voorziet reeds in een stevige investering van de instellingen zélf, maar het geormerkte jazzbudget van JIR is essentieel voor de programmering van die podia.

De onevenredige bezuiniging van 86% heeft gevolgen:

1.

In de eerste plaats stagneert de ontwikkeling en doorstroming van jazztalent in Rotterdam. Codarts zegt hierover: "Het is van belang dat er buiten de zekere muren van de opleiding een bloeiend muzikaal leven bestaat met een eigen dynamiek".

2.

Daarnaast dreigt een professionele infrastructuur van zalen, programmeurs, marketeers en muzikanten te verdwijnen. Dit vormt voor Stichting RIFF, verantwoordelijk voor North Sea Round Town, aanleiding hun verontrusting uit te spreken. Het succesvolle festival North Sea Round Town is gebaat bij -en bestaat bij de gratie van- continuïteit, een sterk jazzklimaat, het gehele jaar door.

3.

Maar vooral; de afgelopen jaren heeft de sector gestaag gewerkt aan de opbouw van een loyaal publiek, dat geïnteresseerd is in the state of the art. De concerten van Jazz International in de Doelen trekken gemiddeld 141 bezoekers per concert, concerten in LantarenVenster gemiddeld 137. Deze cijfers zijn vergelijkbaar met die van bijvoorbeeld het Amsterdamse Bimhuis. Dat zorgvuldig opgebouwd publiek heeft straks geen muziek.

Het advies van de Raad stelt dat de slogan 'Rotterdam Jazzstad' gerelativeerd zou moeten worden. Jazz in Rotterdam is echter het schoolvoorbeeld van het Rotterdams Model: met relatief weinig middelen doeltreffend samenwerken, afstemmen, bouwen aan publieksbereik en vooral artistiek floreren. 'Rotterdam Jazzstad' is een platform van professionals dat vernieuwende [inter-] nationale programmering presenteert in slimme formats met alle ruimte voor de ontwikkeling van [jong] jazztalent. De afgelopen jaren werd met veel belangstelling en zelfs met goed bedoelde afgunst door de rest van Jazz-Nederland naar Rotterdam gekeken. 'Rotterdam Jazzstad' is zo'n sterk model dat instellingen gezamenlijk een aanvraag hebben ingediend.

[... lees door op de volgende pagina](#)

James Carter in LantarenVenster.
(Foto: Joke Schot)

Als deze aanvraag niet gehonoreerd wordt, dreigt daarmee de grondslag onder dit samenwerkingsmodel volledig weg te vallen. De kunst & cultuur commissie van Den Haag ziet geen noodzaak voor een structureel gesubsidieerd jazzpodium voor de aanstaande beleidsperiode in de hofstad. Des te meer reden om zorgvuldig om te gaan met de nu nog sterke positie van Rotterdam.

Jazz hoort bij Rotterdam, het is een prachtige combinatie van vernieuwing, intellect en entertainment. Rotterdam Jazzstad staat voor een relatief klein bedrag garant voor een effectief jazzbeleid. We hebben vertrouwen in de dienst Kunst & Cultuur die naar onze mening een sterk inzicht heeft in de kwaliteiten en noodzakelijkheid van de sector. Wij vragen u essentiële verworvenheden voor de stad en de kunst te behouden.

We gaan graag met u in gesprek,

Hoogachtend,

Gabriel Oostvogel (de Doelen), Krijn Meerburg (LantarenVenster), Mijke Loeven (Jazz International Rotterdam) en Romke Wybenga (North Sea Round Town)

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>